

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

Elämän taistelua

Aina kun olen lukeutunut nuorten osastosta kirjoituksia, on mieleni tehnyt itsenäisiä kirjoituksia, vaan olen tuntenut aina kykenemättömyyteni. Nyt kuitenkin rohkeuden mieleni ja kirjotan, vaikkakin olen ensikertalainen ja kirjotteluun harjaantumaton.

Olen vielä nuori, mutta olen saanut paljon kokea elämässäni. Olen kulkenut paljon tätäkin manna. Olen viettänyt kesän Tyyneenmeren rannalla. Sen mahtavissa aalloissa olen monasti virkistänyt väsymyksen ruumistani kun olen monasti kuumuuteen ja väsymykseen nähtyä. Silloin aina menin itseäni virkistämään meren vaahdoissa aalloissa jotka olivat niin puoleensa vetävät, viehättävät ja kauniit katella kun ltaaurinko nilhin säteensä heitti.

En ole pahollani, vaikka olen kuluttanut paljon rahaa reissussa. Olen oppinut tuntemaan työläisten kohtaloa niin lähellä kuin täällä idässäkin. Se murti minun mieläni kun siellä lähellä vielä työläiset taistelevat keskenään. Ei ole siinä kyllin, että saamme taistella noitten kapitalistien kanssa, vaan vielä pitää olla ristiriidassa omien kansaveljien ja siskojen kanssa. He eivät ole vielä selvillä omasta kohtalostaan, siitä, että meidän pitäisi kaikkien olla yksimieliset, että pääsisimme siihen päämaaliin, johon pyrimme. Minä luulin olevan jo ajan herätä sitä unesta, jossa olemme vuosikymmeniä uinuneet, ettemme antaisi noiden verenhimoisten kapitalistien enää kipuuttaa itseämme, jotka valloivat meidän elämäämme kuten tiikeri saalistaan pensakossa.

Tuli kerran työpalkassani väittely haltijattaren kanssa. Silloin kuulin omni korvin heidän mielipiteensä työläisistä. He ovat valmiit tappamaan työläiset näköään, jos eivät talvi heidän tahtonsa alle. En voinut pitkälle kärsiä siitä alituista sortoa, joten jätin koko palkan ja siirryin toiseen kaupunkiin.

Tulin erään lesken luokse tuttavani tytön kanssa ja autoimme häntä huoneen hankinnassa ja etsimme hänelle näin tupasen, jossa hän asui. Siellä me itsekin kävimme aina joustaikoina. Se oli niin kodikasta, kun itse oimme sen laittaneet kuntoon.

Mutta kun tuli talvi, ja syksyn kylmät, niin ei tämä köyhä leski voinut eikä jaksanut pitää sitä huonetta, sillä se tuli hänelle liian kalliiksi asua siinä talvella. Hän lähti hoittamaan lapsia, josta palkkseen sai ruuan ja asunnon. Näin me jääme ilman kotia, ei ollut minun mennä.

Seuraavana torstaina kun lähdimme ulos, kysyi tuttavani minulta, että minin me nyt menemme. Tuttumus vei meidät taas sen huoneen luo, jossa olimme monta illoista hetkeä viettäneet, vaan ei ollut enää asia sisälle. Siinä nyt asui perhe, jota emme tunteet. Ja kun sen jälkeen kävimme siellä joskus postia kysymässä, niin ei se käynti enään tuntunut viehättävälle. Kaikki oli toisin järjestetty.

Menimme sieltä korkealle mäelle istumaan, josta näimme koko kaupungin liikkeen. Olimme onnellisia siellä kun meitä oli kaksi, niin kuin taivaan lintua. Saimmehan kuitenkin puhella keskenämme. Puhelimme siitä, kuinka monta illoista hetkeä olemme viettäneet koko pitkän kesän ja nyt saamme yhdessä viettää myös hottomat hetket.

Ja onhan meillä aina silloin hauskaa, kun menemme haalille. Siellä myös tuntuu niin kodikkaalle ja huvittavalle. Tuntuu aina silloin niin kuin orjan kahleet pois putoaisivat, kun on toisten työläisten seurassa ja näkee heidät kaikki hymyhuulin, niin kuin onni hymyilisi kaikille. (Se kai on se tulevan varman voiton hymy.) Vaikkakin tätä onnea ei kestä

kun hetkinen. Taas saamme astua orjuuteemme lyhyen onnen hetken jälkeen.

Minä toivoisin, että kaikki me Toverittaren lukijat rupeaisimme yksimielisesti taistelemaan olojemme parantamiseksi, että kerran koittaisi aika, jolloin olisimme vapaita siitä orjuudesta, missä nyt olemme. Tätä toivoo yksi

KÄRSIVÄ TYTTÖ.

Worcester, Mass.

ELÄMÄN MERELLÄ

Kaihomielin minä seilailen elämän merta pienellä, heikolla purrellani, joka jo ensimmäisen tuulenpuuskan käydessä voi kaatua—vapua ikuisesti meren mustaan helmaan.

Sanon mustaan, sillä vaikka elämän meren pinta onkin joskus hyvin kaunis, hyvin kristallimainen, näyttäen jos minkälaisia väriävahduksia, mutta katsoessamme sitä suoraan, avoimin silmin, noiden kauniden väriävahdusten välillä sen syvyyksiin, niin huomaammekin sen mustaksi. Huomaamme sen pohjimmaisissa syvyyksissä julmien petojen irvistellen näyttävien hirvittäviä hampaitaan, ubaten millä betkellä tahansa murskata purjehtijan pienen, kehoon aluksen ja sammuttaa hänen kauniit tulevaisuutensa toiveet, vaiuttaa hänet ikuisesti tuohon mustaan, pohjattomaan syvyyteen. —

Meri on vaihteleva. Joskus sen pinta on niin tyyni, kaikki kuvastuvat siihen niin kauniisti, elämä tuntuu niin sanomattoman suloiselta, tulevaisuuskkin sarastaa niin kauniisti. Pienikin alus kiläisi iloisesti tanssien eteenpäin, tuon autereisen meren pellikirkasta pintaa. — Aika lentää kuin aave, jälle jää vain mennenkymmen kaunis muisto. Tulee synkemmät säät, tuulet puhuvat sieltä ja täältä, tehden häijyn ristiallokon. Purjehdus käy työlääksi, kauneimmatkin tulevaisuuden sarastukset häivenevät, tuulet kovenevat, vastoin käymiset suurenevat... Mutta purjehtija taistelee viimeiseen hengenvetoon asti, kunnes viimein hänen voimansa loppuvat, hän vaipuu tuohon mustaan syvyyteen, hän vajaa pois niiden monien purjehtijain joukosta... hän on saavuttanut rauhansatamansa... Jälle jää vain muistot, niin taistelevat, ehkä kauniit niin uinuvat.

Kuinka monen ihmislapsen toiveet tällä tavalla sammuvat. Kuinka monen siskon ja veljen kauneimmat tulevaisuuden sarastukset pettyvät synkällä pilvillä. Kuinka monen siskon ja veljen täytyy jättää koti niin lämmän, heittää helma niin helmiä, ja lähteä maan vierahan kylmälle tulle, etsimään onneaan, etsimään sitä, jota etsissään niin monet ihmislapset ovat sortuneet. Mutta mikä on syytä kaikkeen tähän? Mikä on päätekijä kaikelle tälle?

Oi te siskot ja veljet! Miksi ette tartu kalpahan hengen? Miksi ette katsele avoimin kasvoin teidän kohtalonne kovuutta? Miksi ette halua katsella elämän meren synkkiin syvyyksiin, sen pohjakerroksiin, sen saastaisiin autiliin? —

Oi—te huomatkaa huomenen koitit niin suuri! Te huomatkaa purppuraisen auringon nousu, joka heittää herättäviä säteitään yön helmassa uinuvan kansan yli. Te yhtykää punaisen viirin joukkoon niin taajaan! Te taistelkaa taisto niin pyhä, niin suuri, murtakea valhaiden muurit, eestä siskojen veljen. Ja niin kuin ilma puhdistuu ukkosen jälkeen, niin myös elämän meri tyyntyy tämän myrskyn jälkeen.

Kuinka kauniisti tuon nousevan auringon purppuraiset säteet heijastavat tuon autereisen meren pellikirkkaaseen pintaan. Pienetkin alukset soljuvat eteenpäin niin iloisesti, niin toivorikkaina, kunnes vihdoin, kun hetkensä lyö, kunnes tuo meren yli

johtava lanka katkeaa, he hiljaa pois-tuvat pois.

Tahdotko sinä ystäväni antaa äänesi ihmiskunnan onnen ja vapauden perustamiseksi. Jos tahdot niin anna silloin äänesi sosialistipuolelle.

—MAIJU.

MEIDÄN PÄIVÄ ON TULOSSA.

(Jatk. 3:lta sivulta)

mahdotonta. Se mikä on havaittu hyväksi sodan aikana, uskotaan olevan vielä parempaan tarpeeseen rauhan aikana. Omaisuus, joka on tehty sodanaikana yhteiseksi kansalliseksi omaisuudeksi tulee sinä pysymään sodan jälkeenkin.

Me elämme suurta ja merkittävä historiaa. Mutta kuinka moni meistä, kuinka moni tänäpäivänä tietää, mitä tänäpäivänä ympärillämme tapahtuu? Mikä suuremmin yhteiskunnallinen vallankumous on juuri käynnissä, kuinka vanha yhteiskuntarakenne nopeaan luhistuu ja uusi kohoaa tilalle? Me tarvitsemme kuudennen aistin, jonka avulla me voimme olla tietoisia silmiemme edessä tapahtuvista historiallisista tapahtumista.

Kun meidän jälkeläisemme lukevat siitä mitä tapahtui kahdenkymmenennen vuosisadan toisella kymmenellä, sanovat he,

että kuinka suuremmoista mahdollista olla elää silloin kun kaikki tämä tapahtui. Mutta meistä se ei tunnu juuri mitään. Me tuskin olemme tietoisia siitä mitä tapahtuu. Me saamme tietää tämänpäiväiset tapahtumat vasta vuosikymmenen tai parin perästä kun joku historioitsija on koonnut nämä tapahtumat meidän luettavaksemme.

Sotaa käyvät Euroopan suurvaltojen hallitusmahdit luovat perustusta sosialistiselle yhteiskunnalle ja siis ainoa puolue, joka tästä sodasta todella hyötyy on sosialistipuolue.

Saksan hallitus luuli tukahuttavansa sosialismin levenemisen lähettämällä sosialistit sotaan. Mutta kuinkahan käykään. Sosialistit agitteeraavat vallihauhoissa ja siellä he saavat halukkaita kuulijoita. Ja siellä missä yksi sosialisti uhrina veriinsa uupuu sotatantereelle, siellä jää kaksi vasta näkönsä saanutta sosialistia hänen tilalleen. Ja sodasta palaavat sosialisteina nekin, jotka sinne lähtivät sosialismin vastustajina. (Jatk.)

SYNTYNYT TERVE POIKA

viime lokakuun 25 p:nä; nimeksi annettiin

ALLAN ARNOLD.
Maria ja Gust Hakola,
Box 106,
Rochester, Wash.

UUTTA

UUTTA

Näytelmiä lapsille
ENNEN JOULUA ILMESTYY PAINOSTA

KLAUDIE PARKKOSEN

Lasten Näytelmiä

LASTEN JOULU

murhenäytelmä 1:ssä näytöksessä

— JA —

UNTA VUONNA 1916

murhenäytelmä 1:ssä näytöksessä

Kirjanen tulee sisältämään molemmat näytökset ja valmistuu siksi ajoissa, että lapset voivat harjoitella kappaleet esitettäväksi joko jouluna tahi ennen.

ihanneliittolaiset sekä muut, ottakaapa tämä huomioonne ja tilatkaa kappaleet nyt heti, saadaksenne ne harjoituksen alle.

Kappaleissa on osia noin 10 lapselle, joten on parasta tilata riittävä määrä, ettei tarvitse rooleja kirjoitella.

Kirja maksaa ainoastaan 25 senttiä kappale.

TOVERITAR, Box 99, Astoria, Ore.

Lähetätkää ..... kpl. Klaukie Parkkosen Lasten Näytelmä kirjaa, jossa on kappaleet "Lasten Joulu" ja "Unta vuonna 1916," osotteella:

Nimi .....

Osote .....

Rahaa seuraa mukana \$.....